שיחת חולין
(עם אמא)

אני — שלום אמא, מה נשמע?
היא — אל תישאלי, כל הזמן גשם.
אני — גם פה, בתל־אביב, גשום מאוד.
היא — הגשם שלכם זו בדיחה לעומת הגשם שלנו.
אני — גם קר פה נורא.
היא — באמת! הקור בתל־אביב זה קישקוש ליד הקור בירושלים!
אני — אבל בדירה שלנו די קר.
היא — אני מכירה את הדירה שלך. לא קר שם.
אני — מה את אומרת לי אם קר לי או לא קר לי. לי קר.
היא — רק בגלל זה שאת מפונקת.
אני — את יודעת שאצלנו אי־אפשר לעבור את הכביש, כי הכל מוצף.
היא — ראית מה קורה אצלנו? לא רואים אדמה.
אני — אבל שלג עוד אין לכם.
היא — אל תראגי, לנו יהיה שלג. רק אצלכם לא יהיה.
אני — לנו מספיק מהרוחות האיומות מהים.
היא — רוחות מהים? תעמדי פעם על ההר בתלפיות ותיראי מה זה רוחות. אנשים עפים!

★ ★ ★

אין פעם שהיא לא תנצח אותי. מה אני יכולה להביא מול אנשים עפים מההרים?

עוגה פשוטה מאוד

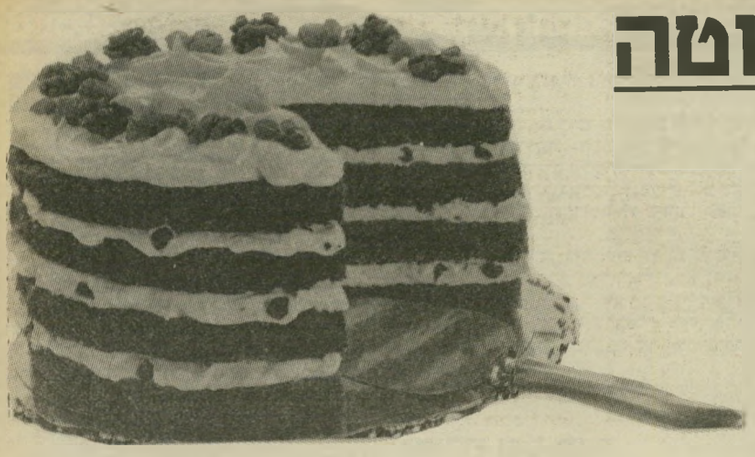

זוכרים את קורס האפיה של השף הנס ברטלה, שעליו סיפרתי לכם בשבוע שעבר, וגם הבטחתי להמשיך ולדווח לכם עליו? אז השבוע זה לגמרי לא פשוט. למרו דברים כל־כך מסובכים, שאי־אפשר לעשות אותם בלי לראות קודם איך עושים. למדנו איך עושים פונדנט ואיך עושים פלורנטינר ועוד כמה דברים עם שמות כאלה. ובכל זאת הצלחתי להוציא משם, במיוחד עבורכם, עוגת תופין פשוטה לגמרי וטעימה מאוד (לפי דעתם של אוהבי העוגות).

המיצרכים:

6 ביצים מופרדות, 180 גרם סוכר, 180 גרם קמח מנופה, 90 גרם חמאה מומסת, תמצית וניל, קורט מלח, קצת קליפת לימון מגורדת.

אופן ההכנה:

(1) להקציף את החלמונים עם 1/3 מכמות הסוכר, המלח, הלימון והוניל.
(2) להקציף היטב את החלבונים עם שארית הסוכר.
(3) „לקפל" את החלבון לתוך החלמון. להוסיף את החמאה המומסת ואת הקמח, תוך כדי בחישה.
(4) ליצוק לתוך תבנית מרופדת בנייר פרגמנט ולאפות כ־30 דקות בחום של 180 מעלות.
(5) לקרר, למרוח בקרם כבקשתכם ולהגיש.

טיפ:

אם רוצים טורט (עוגת תופין) שחור, צריך להוריד 50 גרם קמח ולהוסיף במקומו 50 גרם קקאו.

מהפכה בחיי האשה

איזה חיים קשים יש לנו הנשים, ממש רחמנות. בבוקר אנחנו צריכות לקום ולשלוח את הילדים לבית־הספר, ואחר כך קצת לסדר את הבית וללכת לעבודה שלנו. בצהריים אנחנו צריכות לרוץ הביתה, בדרך לעשות קניות, ובבית להכין את ארוחת־הצהריים, ואחר־כך לשטוף את הכלים וקצת להפעיל את מכונת־הכביסה, לתלות את הכבסים, להוריד ולקפל ולשים בארון. צריך גם לעזור לילדים בהכנת שעורי־הבית, להסיע אותם לחברים, להכין ארוחת־ערב ולהגיד לבעל כמה פעמים כמה שהוא מוצלח, ואחר־כך צריך גם לארח חברים או להתארח אצלם. ובסוף צריך אפילו לראות קצת טלוויזיה.

אחרי כל זה, כשהאשה כבר ממש נופלת מהרגליים, היא צריכה לקום ולחפש חתיכת צמר־גפן ובקבוק אצטון כדי שתוכל להוריד את הלק הישן מהציפורניים שלה, כדי לשים לק חדש. אוי־ויי־זמיר. כמה זה קשה! באמת, העניין הזה של הסרת הלק וחיפוש הצמר־גפן והאצטון הרס לנו את החיים.

אז מעכשיו, גבירותיי היקרות, כל החיים שלנו ייראו אחרת. אומנם נמשיך לקום בבוקר ולשלוח את הילדים לבית־הספר, ונמשיך לעבוד ונמשיך לבשל ולכבס ולתלות וכו' וכו', אבל כשיבוא הערב ונהיה סחוטות ועייפות לא נצטרך ללכת לאמבטיה כדי לחפש צמר־גפן ואצטון, אלא בסך הכל ניקח ליד את מיכל הפלסטיק פרו נייל, ונשלוף מתוכו מגבונית אחת להסרת הלק. הייתן מאמינות?

חברת נורית משווקת החל משבוע זה אריזה ובה 35 מגבונים ספוגים בתערובת מיוחדת להסרת הלק (אקדמיה, איפה אתם?). היצרנים מבטיחים שהמגבונית תסיר את הצבע, אבל לא תייבש את האצבע וגם תחזק את מה שצריך לחזק בסביבה. 3.70 שקלים, בכל החנויות הנוגעות בדבר.

הקץ לצרות בגליל

זה לא יקרה עוד בצפת. לפחות לא בבית־הספר המקיף הכללי שבו למדה יעל שריקי המנוחה. הבנות של בית־הספר הזה לא יתאהבו עוד בבנים. הבנים לא ישימו יותר על הבנות. שום יחסי־מין לא יתקיימו עוד ברדיוס של 30 קילומטר מבית־הספר המקיף. ולכן גם לא יהיה צורך בהפלות ולא יקרו אסונות. מהיום, רק טוב ושלווה ושקט ואושר גדול ישררו בבית־הספר המקיף בצפת ובסביבה שלו. זה פשוט מפני שעם פירסום האסון הבינו אנשי רשת עמל, האחראים לבית־הספר, שכל הצרות ירדו עליהם משום שהמזוזות לא היו גלאט־כושר. מייד אחרי האסון הזדרזה רשת עמל וסיפקה 30 מזוזות כשרות למהדרין לבית־הספר.

כל הכתוב לעיל איננו בדיחה מטופשת שלי. אלה הן העובדות.

ואולי, בכל זאת, כדאי שמישהו ילחש לאוזניים של אנשי עמל שמזוזות, עם כל הכבוד המגיע להן, לא מונעות הריון אצל נשים צעירות. הרפואה המודרנית פיתחה אמצעי־מניעה הרבה יותר ברוקים. אז למה לא להשתמש בהם, לעזאזל?

פינת החי

עוד דבר מעניין מאוד שאפשר לקנות לחתול או לכלב הפרטי, כמתנת יום־הולדת או סתם כצירוף להצהרת אהבה.

זוהי מזוזה לכלב או לחתול. היא עשויה מתכת, בציפוי רק של זהב 24 קארט. כמו מזוזה אמיתית,

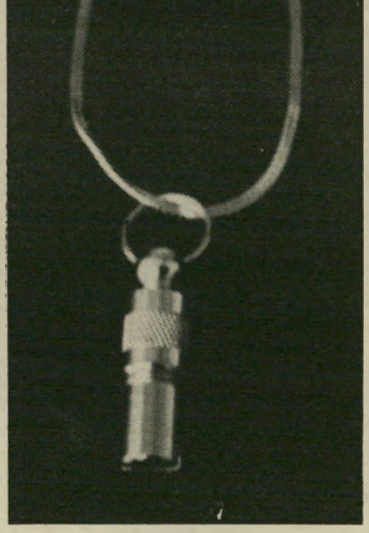

גם זו נפתחת ובתוכה יש נייר. על הנייר ירשום בעל הכלב או החתול את שם בעל־חיים, את שם בעליו ואת מיספר־הטלפון. כל זה למיקרה שהמותק פשוט הולך לאיבוד ושובר את ליבו של הבעלים. כל העסק המהודר הזה עולה 3.5 שקלים. בחנויות המתמחות בצרכי חיות־בית. כלב מי שלא קונה!

מיסעדה לזוגות מעורבים

אחרי תיכנונים ארוכי טווח ומסובכי אסטרטגיות הצלחנו לקבוע עם שני זוגות חברים ללכת לראות סרט ביחד. העניין לא היה פשוט כלל ועיקר. הגבר מזוג א' לא יכול בימי שני ושלישי, הוא עובד עד מאוחר. לעומת זאת, האשה מזוג ב' לומדת צרפתית בימי חמישי, וזוג א' (אנחנו) לא יכולים להצגה ראשונה, בזמן שהגברת מזוג ג' תופסת עייפות אחרי 11 וקשה לה עם הצגה שניה. זה מבלי להזכיר בכלל שהגברת מזוג ב' יכולה אומנם ביום ראשון להצגה שניה, אבל היא תאחר קצת ותגיע רק ב־9.50, בגלל אני לא יוזכרת מה, והבעל שלי הודיע שהוא לא הולך לשום סרט אם מאלצים אותו לוותר על הפירסומת בהתחלה. ככה זה.

ולמרות כל זאת מצאנו את עצמנו, שלושה זוגות, בתור לקולנוע. היה סרט משעמם נורא. רצינו לצאת, אבל הגברת מזוג ב' אמרה שהיא בפרינציפ לא יוצאת באמצע הסרט, אז גם בעלה לא יצא. והאדון מזוג ב', שדווקא רצה לצאת, ישב באמצע השורה והוא לא רצה להקים את כולם, ואני שכמעט נרדמתי מרוב שיעמום, החלטתי בכל זאת לחכות לבעל, כי הוא הבטיח לי לאכול במיסעדה אחרי הסרט.

אחר כך יצאנו והחלטנו כולנו, ממש פה אחד, ללכת לאכול. נו, אז מה הבעיה? נכנסים למיסעדה ואוכלים. הצחקתם אותי: אצל זוג ג' היא רוצה סטייק והוא צימחוני. אצל זוג ב' לא איכפת לו מה אוכלים, אבל היא שומרת קצת כשרות. אצל זוג א' (אנחנו) אני רוצה מה שטעים והוא רוצה המבורגר, אבל בלי כולסטרול.

ככה עמדנו בחוץ 20 דקות ודיברנו על מיסעדות ועל אוכל ועל הפשרות שבחיי זוגות נשואים. רק דקה לפני שנפרדנו סופית, כדי שכל אחד ייילך למיסעדה שהוא רוצה, נזכרתי שיש מיסעדה המגישה גם בשר, גם סלטים וגם מוצרי טבעול. (יותר מאוחר הסתבר שיש כבר כמה מיסעדות מסוג זה ברחבי הארץ, לטובת הזוגות המעורבים. כנראה.)

הצימחוני הזמין צלחת עשבים, שומרת הכשרות הזמינה סיגרים מארוקיים נו ולי־בשר של טבעול, אני הזמנתי סתם סטייק, בעלי אוהב ההמבורגרים ושונא הכולסטרל הזמין המבורגר־טבעול והאחרים הזמינו דברים אחרים.

אחרי האוכל רבו שלושת הגברים במשך 20 דקות נוספות בקשר לתשלום. כל אחד אמר שעכשיו זה התור שלו, כי בפעם הקודמת האחר שילם. לך תבלה עם יהודים.

התרגשות

תודה לנהג הזוטובוס (הדבר האדום הזה שבין אוטובוס למונית) ולששת הנוסעים שהתנדבו לשלם בשבילי את מחיר הנסיעה. כשגיליתי שאני בתוך האוטו במיזרח ואר־נקי בבית, במערב, ותודה מיוחדת לאיש הנחמד שניצח את חמשת הנוסעים האחרים ושילם עבורי, והתעקש לא להגיד לי את שמו ואת כתובתו, כדי שאוכל להחזיר לו את הכסף.

זה נכון שחצי שקל זה לא הרבה כסף בימינו, אבל שישה אנשים טובים ביחד זה המון.